

Focus verd 2

Roberto García-Roa

Segona oportunitat

26/01/2026 Roberto García-Roa

«Empelt» d'una àguila marcenca en el Centre de Recuperació de Fauna La Granja del Saler (València). / Fotografia: Roberto García-Roa.

Col·lisions, electrocucions, atropellaments, el furtivisme...

La vida dels rapinyaires no és senzilla –i això sense tenir en compte els depredadors, la cerca d'aliment, de refugi, de parella. Tirar endavant suposa un fràgil equilibri entre costos i beneficis, que es trenca quan, com en el cas d'aquesta àguila marcenca (*Circaetus gallicus*), uns quants perdigons entren en joc. Les delicades barbes i bàrbules que componen la ploma es trenquen. Fins i tot el raquis – aquest fil conductor fort però lleuger que actua com a pilar mestre– pot fracturar-se. El vol s'entorpeix i, sovint, l'animal acaba estavellant-se. Amb la col·lisió, més plomes es trenquen.

Però no tot està perdut. En el Centre de Recuperació de Fauna La Granja del Saler (València), vaig presenciar un «empelt». Les plomes danyades que impedeixen el vol se substitueixen per altres en bon estat, extretes d'exemplars morts. Primer es retira la ploma afectada tallant en la zona del canó, la canya buida en la base. Després es tria una donant de grandària similar i es practica un altre tall net. La idea és empalmar els dos càlams, introduint un dins de l'altre. De vegades s'usa una agulla com a suport interior: en un extrem queda el fragment del càlam original, encara unit a l'epidermis de l'au; en l'altre, el càlam i la resta de la nova ploma. Per acabar, una gota de cola assegura la unió. La perícia de l'equip a càrrec és crucial. I serà, sens dubte, la millor garantia per a l'alliberament de l'àguila un parell de setmanes després.

Dades exif: Canon R5, RF 24-70 mm; 1/500 s; f6.3; ISO 3200.

© Mètode 2026 - 127. Ciència sense consciència - Volum 4

Roberto García-Roa

Investigador en Biologia Evolutiva a la Universitat de Lund (Suècia). Fotògraf de naturalesa i conservació. El seu treball fotogràfic ha guanyat tres vegades, i entre altres guardons, el Premi Capturing Ecology, organitzat per la British Ecological Society. www.robertogarciaroa.com
roberto.garcia-roa@biol.lu.se

Més enllà de les ombres: els fongs entomopatògens

21/11/2025

Roberto García-Roa

Fongs entomopatògens. / Fotografia: Roberto García-Roa.

No és rar necessitar uns segons per a afinar la mirada i fer servir la imaginació quan u s'enfronta amb el resultat d'una parasitació per part d'un fong entomopatogen. Fins i tot, diria que aquests espècimens podrien haver competit amb les cèlebres taques del psiquiatre i psicoanalista Hermann Rorschach. Què veu en aquesta fotografia? Estrany o no, jo hi veig un pastís amb veles...

Els fongs entomopatògens parasiten artròpodes com aranyes, panderoles, saltamartins o, com en la imatge que acompanya aquest text, arnes i papallones. A principis dels anys 2000, van saltar a la fama després de descobrir-se la seua capacitat per a manipular el comportament dels seus hostes. El fong infecta una formiga i hi creix en l'interior. L'obliga a migrar cap a una zona oberta i a aferrar-se a una fulla o branca ben exposada. L'últim pas és conquerir-ne el cos i proliferar cap a l'exterior mitjançant la formació d'estructures fructíferes dignes de l'imaginari de Hans Ruedi Giger. Són justament aquests filaments –anomenats estromes– els que actuen com a catapultes naturals, llançant espores a l'ambient per a infectar noves víctimes.

Aquests fongs, la grandària dels quals varia d'uns pocs mil·límetres fins més de 200, són coneguts com a Cordyceps o «fongs zombi», encara que no tots tenen la capacitat de manipular els hostes. Però més enllà del seu costat tenebrós, s'ha descobert que també podrien tenir aplicacions positives en l'àmbit de la nutrició, la salut i l'agricultura sostenible. De fet, l'exemplar de la imatge forma part de la col·lecció conservada pel Dr. João Araújo en la Universitat de Copenhaguen i el Museu d'Història Natural de Copenhaguen (Dinamarca). En el seu projecte, el Dr. Araújo investiga el potencial dels fongs entomopatògens com a eines en la lluita contra insectes plaga que arrasen cultius de soia i cotó en diverses regions del món

Dades exif: Canon 5D Mark IV, EF65 mm IS USM; 1/20 s; f16; ISO 100. Dos flaixos externs.

© Mètode 2025 - 126. IA Intel·ligència? - Volum 3

Roberto García-Roa

Orquídies: gaudint de l'evolució

25/07/2025

Roberto García-Roa

Orquídia. / Fotografia: Roberto García-Roa.

Les orquídies són un grup de plantes que no decep. Encara que sovint se les associa amb exòtics boscos tropicals, l'evolució les ha dotades de prou eines per a conquerir gran part del planeta, incloent-hi la península Ibèrica. Sobretot són conegudes, però, per la seua ornamentació floral, que sovint frega el límit de l'increïble. I heus ací el rovell de l'ou. Els seus colors i formes, esculpits en la interacció amb els pol·linitzadors, han captivat naturalistes, il·lustradors i fotògrafs durant segles (un poc menys en el cas de la fotografia, per motius obvis). De fet, han arribat a generar un corrent d'especialistes en «la fotografia d'orquídies». Els tons rogencs o rosacis d'algunes de les seues espècies i l'extravagància que impregna tantes altres les converteixen en el delit de la macrofotografia. De fet, un dels recursos més interessants en la fotografia de natura no és només mostrar, sinó també suggerir. Les orquídies són perfectes per a això: a què us recorda, benivolguts lectors, la forma d'aquesta orquídia del gènere *Ophrys*?

Dades exif: Canon 5D Mark IV, EF100 mm IS USM; 1/100 s; f16; ISO 200. Dos flaixos externs.

© Mètode 2025 - 125. Desgel - Volum 2

Roberto García-Roa

Més enllà de la mort

17/12/2024

Roberto García-Roa

Natalia, la ximpanzé del Bioparc de València, amb el cadàver del seu bebè en braços. / Fotografia: Roberto García-Roa.

Natalia, un ximpanzé del Bioparc de València, va atraure l'atenció dels mitjans nacionals i internacionals la passada primavera. Després de la mort del seu bebè, Natalia no va abandonar el cadàver. El transportava pel recinte, el netejava i fins i tot hi jugava. Una situació que es va prolongar durant mesos.

Un animal no sabrà el que és morir, i el coneixement de la mort i els seus terrors és una de les primeres adquisicions que l'home ha fet en allunyar-se de la condició animal. (Rousseau, Discurs sobre l'origen de la desigualtat entre els homes, 1755)

No, l'ésser humà no és l'únic que reacciona a la mort dels seus congèneres. Multitud de primats com els ximpanzés, gorilles, macacos o babuïns identifiquen la mort de familiars i mostren reaccions que s'han associat al «dol». Un comportament documentat en exemplars tant en llibertat com en captivitat. Per exemple, les mares dels papions gelades (*Theropithecus gelada*) poden transportar els cossos dels seus bebès morts durant més de mes i mig, i en ximpanzés s'ha observat que aquest comportament pot prolongar-se més de cent dies (el cas de Natalia ha superat aquesta xifra, amb set mesos de «dol»). La inspecció i protecció del cadàver i la interacció amb el mateix mitjançant rutines de neteja i joc semblen ser comportaments comuns en molts primats.

Més enllà de la tragèdia i emotivitat rere el cas de Natalia, la idea que més ressonava en el silenci que vaig sentir mentre documentava aquest succés era la complexa relació del món animal amb la mort. No només primats, sinó també dofins, elefants o còrvids (entre altres organismes) reaccionen a la mort dels seus congèneres. Que aquesta imatge servisca com a finestra per a un camp d'estudi que ha fascinat científics i naturalistes durant segles.

© Mètode 2024 - 123. Ciència, raça i nazisme - Volum 4

Roberto García-Roa

Els amfibis: biodiversitat en perill

04/11/2024

Roberto García-Roa

«Els amfibis són el grup de vertebrats més amenaçat del planeta» / Fotografia: Roberto García-Roa

Seria una temeritat si, amb la finalitat de subratllar la diversitat que engloba l'ordre dels amfibis, començara aquest article oferint al lector el nombre exacte d'espècies descrites per a aquest grup. Aquesta xifra potser quedaria obsoleta pocs dies després d'haver enviat el text. Només diré que supera les 8.700 espècies –quasi 7.700 anurs (granotes i gripaus), i al voltant de 800 urodels (salamandres i tritons) i 200 cecílies–. De fet, hi ha gèneres com el de les granotes *Pristimantis* que, amb prop de 500 espècies, són per si mateixes una sorprenent font de diversitat. Hi ha espècies la distribució de les quals és molt ampla, com ara la salamandra comuna (*Salamandra salamandra*), la qual abasta gran part d'Europa, i d'altres que estan restringides a uns pocs quilòmetres, com el ferreret (*Alytes muletensis*). Hi ha amfibis que arriben a mesurar 1,17 metres i a pesar uns 11 quilograms, com la salamandra gegant de la Xina (*Andrias davidianus*), i d'altres que a penes freguen els 7 mil·límetres, com la granota de Papua Nova Guinea *Paedophryne amauensis*. Una altra dada sorprenent, però molt menys esperançadora, és que els amfibis són el grup de vertebrats més amenaçat del planeta. Factors com la destrucció dels seus hàbitats, el canvi climàtic i l'aparició de malalties emergents (com la quitridiomicosi) estan empenyent aquests animals cap a la desaparició. S'estima que una de cada tres espècies està actualment en perill.

Per tot això, trobar i fotografiar un amfibi sempre és un privilegi. Moltes de les espècies poden observar-se principalment de nit, com aquesta granota endèmica de Madagascar del gènere *Heterixalus*. Per tant, l'ús d'un flaix extern amb un difusor serà quasi obligatori. El difusor ajudarà que la llum es disperse d'una manera més suau en l'animal i servirà també per a esmorteir l'impacte de la llum sobre aquest. A més, tancar el diafragma tot el possible facilitarà que gran part del cap de la granota quede enfocat.

Dades exif: Cànon EOS 5D Mark IV, 100mm IS USM; 1/200 seg; f9; ISO 100.

© Mètode 2024 - 122. Humanitats digitals - Volum 3

Roberto García-Roa

Tal dit, tal entredit: les serps

26/06/2024 Roberto García-Roa

Fotografia de Roberto García-Roa.

«Rojo y amarillo, mata al chiquillo; y rojo y negro, sin veneno, no hay peligro». Aquesta és una de les dites que recorren el patrimoni popular hispanoamericà amb el fi de desxifrar, de forma ràpida i senzilla, si una serp com la de la foto pertany o no al gènere *Micrurus* (coralls). Encertar el diagnòstic pot ser, literalment, una qüestió de vida o mort. A la península Ibèrica també existeixen algunes idees que passen de boca en boca de cara a identificar si una serp és o no perillosa; per exemple, el cap triangular, un patró de color en ziga-zaga o les pupil·les verticals són indicadors de perill.

No obstant això, en la natura no tot és el que sembla i les generalitzacions solen ser amigues de l'error. En les coralls, la màxima amb què començava aquest article no sempre es compleix. I en les serps de la península Ibèrica, les idees abans esmentades tampoc. Així, tot i que els caps triangulars s'associen als escurçons (*Vipera latastei*, *V. aspis* i *V. seoanei*), hi ha unes quantes serps no verinoses capaces d'aplanar el cos i forçar la triangulació del cap quan un depredador les sorprèn. La serp blanca o sacre (*Zamenis scalaris*) i la serp llisa meridional (*Coronella girondica*) en són un exemple. De fet, aquestes espècies poden presentar també un patró dorsal relativament similar al dels escurçons. A més, tot i que la idea estiga tan estesa, no tots els escurçons tenen el característic disseny en ziga-zaga recurrent-ne el cos. Alguns són d'un sol color, marrons o negres, per exemple. Pel que fa a les pupil·les, sí que és cert que, en la península Ibèrica, només els escurçons les tenen verticals. Malgrat això, hi ha serps amb pupil·les arrodonides que són verinoses. És el cas de la serp verda (*Malpolon monspessulanus*) o la colobra de cogulla (*Macroprotodon brevis*). El verí d'aquestes serps està molt lluny de ser tan perillós com el dels escurçons i, a més, la dentició associada a les glàndules del verí està situada en la zona posterior de la boca (són opistòglifes). Per tant, la probabilitat que s'inocule el verí en un mos furtiu és menor. Tot i això, cal tenir en compte aquestes serps, ja que una reacció al·lèrgica al verí podria complicar la situació.

Una de les millors estratègies per a la identificació preliminar d'una serp és la fotografia, amb una prudent distància de seguretat si no es coneix el grup. Serà la imatge la que, com en el cas d'aquesta corall de coll negre (*Micrurus obscurus*) fotografiada al Perú, ens permetrà a posteriori la identificació precisa d'allò que observem a la natura.

Dades exif: Canon EOS 5D Mark IV, 100mm IS USM; 1/160 s; f13; ISO 160.

© Mètode 2024 - 121. Tot és química - Volum 2

Roberto García-Roa

Un futur sense goril·les?

08/03/2024

Roberto García-Roa

Dades exif: Canon EOS R5D, RF100-500 mm; 1/1000 seg; f7,1; ISO 1250.

El camí evolutiu dels goril·les es va separar del nostre fa deu milions d'anys. Una xifra que es tradueix en una diferència entre els nostres genomes d'un «anecdòtic» 1,6 %. Encara que els nostres passos transitaven diferents rutes evolutives, la interacció entre totes dues espècies sempre va estar viva. Ara més que mai, el futur dels goril·les depèn de nosaltres.

En el seu llibre *Eating apes*, publicat en 2003, l'escriptor Dale Peterson comparteix alguns dels testimoniatges que caçadors del Congo, Uganda i Gabon li van donar al fotògraf Karl Amman. Aquests deien preferir la caça de goril·les a causa de la seua tendència a desplaçar-se en família i, per tant, fer més senzill el fet d'aconseguir més preses en menys espai. Es va arribar a estimar la mort d'entre cinc i deu goril·les al dia en aquests territoris. L'objectiu era el d'aprofitar la seua carn per al consum (alguns adults poden arribar als 200 kg) i el dels seus cranis per a col·leccionisme. Des de llavors, la pressió contra el furtivisme ha augmentat, però l'estat actual de les dues espècies de goril·les (*Gorilla gorilla* i *G. beringei*) continua en perill crític, fet en el qual el furtivisme té molt a dir.

En 2018, uns caçadors van entregar Kala –de només vuit mesos– a les autoritats gaboneses. No es va poder confirmar què va ocórrer amb la mare. Al contrari que amb els ximpanzés, la venda de cries de goril·la en el mercat il·legal no és rendible, donada la seua poca resiliència a la captivitat. És per això que sol ser habitual trobar els bebès goril·la una vegada que les seues mares són abatudes. Per sort, va arribar al Parc de Biodiversitat Lekedi, un dels vint-i-tres santuaris que formen la Pan African Sanctuary Alliance, el treball de la qual a Gabon s'enfoca principalment en la rehabilitació de goril·les i ximpanzés víctimes del furtivisme. Un llarg procés que, en el cas de Kala, acabarà en els pròxims anys amb el seu alliberament a la natura.

© Mètode 2024 - 120. Ciència a tort i a dret - Volum 1 (2024)

Roberto García-Roa

Un pingüí i la immensitat

20/12/2023

Roberto García-Roa

Dades exif: Canon EOS R5D, RF100-500 mm; 1/1250 seg; f7; ISO 640. / Roberto García-Roa

A l'Antàrtida, la fotografia «per comparació» sol ser l'única a donar pistes fiables sobre la dimensió del que observem. Els icebergs, diluïts en la distància, poden ser de la grandària d'un gran autobús o grans illes on podrien construir-se diversos edificis. Sense molts altres referents al voltant, la fauna es converteix en un excel·lent aliat per a discernir com és el paisatge que tenim enfront dels nostres ulls. Un principi que pot aplicar-se en una altra mena de fotografia de paisatge, com la que es fa en coves o a grans profunditats.

En la present imatge, l'espècie inclosa és el pingüí carablanc (*Pygoscelis antarcticus*). Aquest exemplar solitari descansava en un gran iceberg, relativament allunyat de qualsevol colònia a la vista. Aquesta espècie, considerada com un bioindicador de canvi dels ecosistemes antàrtics –a causa de la seua dependència del krill (*Euphausia spp.*) i d'espècies de peixos com *Pleuragramma antarcticum*– ha entrat en un dramàtic declivi en les últimes dècades. En només cinquanta anys, entre el 40-60 % de les colònies han vist un detriment dels seus efectius, en la seua majoria han patit declivis superiors al 50 %. Els canvis en les temperatures que afectarien directament l'abundància de les seues preses i la competència amb altres espècies de pingüins més «tot terreny» són alguns dels principals factors que explicarien aquesta situació. No és d'estranyar, per tant, que algunes prediccions ja alerten que aquesta espècie podria entrar en perill d'extinció en només unes poques dècades.

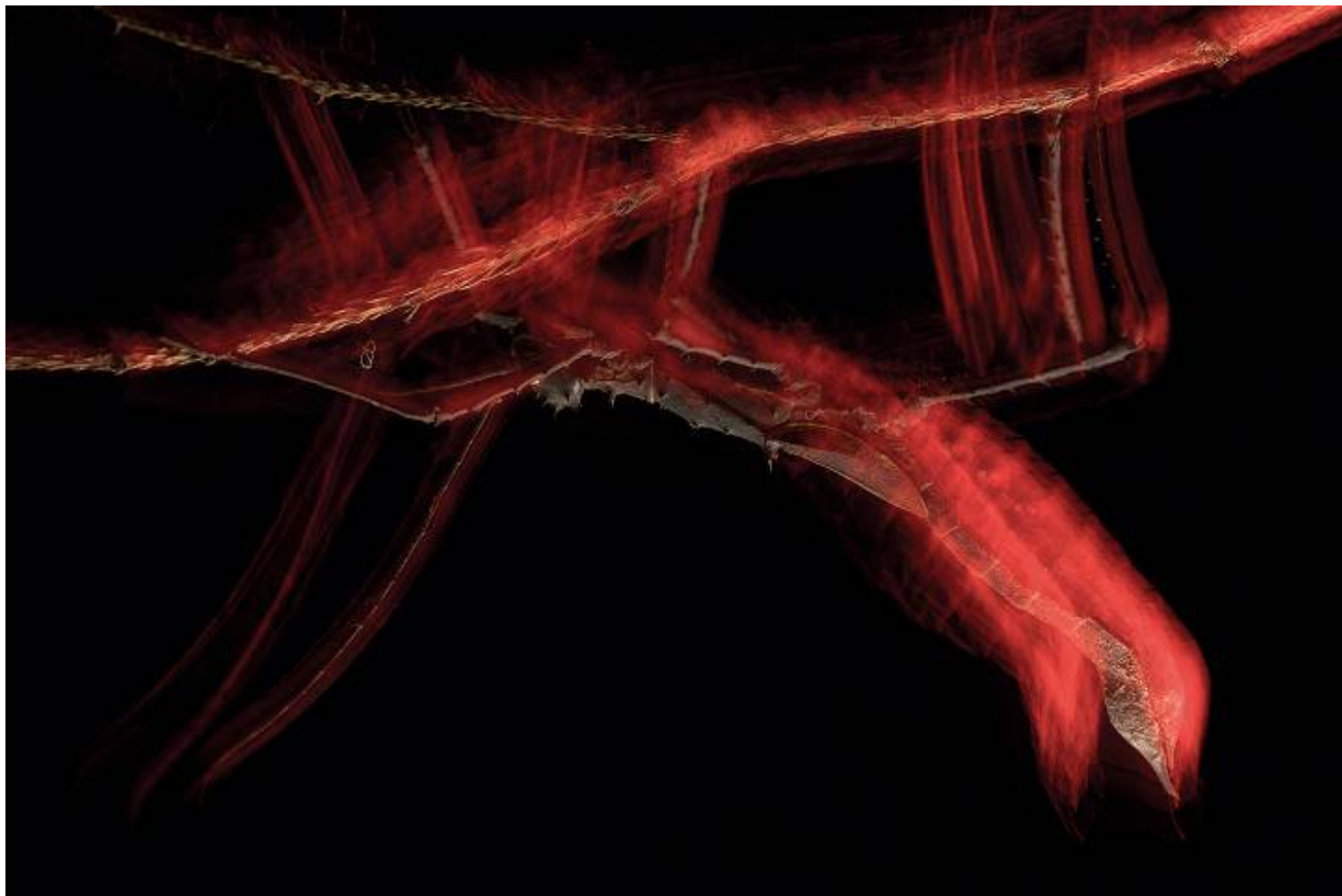
© Mètode 2023 - 119. #Storytelling - Volum 4 (2023)

Roberto García-Roa

Es mou? Una mirada als fàsmids

07/09/2023

Roberto García-Roa

Dades exif: Canon EOS 5D Mark IV, EF100mm Macro IS USM; 3.2 seg; f8; ISO 500. Flaix extern i llanterna vermella. / Roberto García-Roa. Fotògraf de natura i investigador de la Universitat de Lund (Suècia).

Sovint eclipsats per la bellesa, el comportament o la controvèrsia que susciten altres artròpodes, els fàsmids (ordre Phasmatodea) – aquest grup d'insectes en què es troben els insectes pal i els insectes fulla– són del tot mereixedors del seu moment de fama. Amb més de 3.000 espècies descrites, aquest ordre es distribueix a tots els continents llevat de l'Antàrtida, mengen plantes i, algunes espècies, fins i tot insectes; molts són partenogenètics (és a dir, les femelles es reproduïxen sense la necessitat de mascles); algunes espècies emeten sons la funcionalitat dels quals, si la tenen, encara està per aclarir, i en alguns països de Sud-amèrica i Àsia són considerats una delícia. A més, els fàsmids són capaços de regenerar extremitats perdudes i la seua manera de vida es basa, en la majoria de les espècies, a passar desapercebuts gràcies al camuflatge. De fet, alguns són capaços de canviar de color o imitar el característic vaivé de les branques i fulles quan són bressolades pel vent. En ciència, són models d'estudi en camps com l'ecologia, l'evolució, la biologia del desenvolupament, la medicina i fins i tot el control de plagues.

Tanmateix, totes aquestes particularitats serveixen de poc si, en voler-los fotografiar, ens trobem davant nostre ni més ni menys que a un «pal vivent». Com es pot aconseguir una imatge diferent d'un animal immòbil i no especialment atractiu? Aquesta pregunta em va venir al cap quan, en una caminada nocturna a Malàisia, vaig trobar un d'aquests animals. Allà mateix vaig decidir crear, mitjançant una llanterna roja, una distorsió de la realitat. Generar una possible dissonància cognitiva mostrant moviment en allò que resta immòbil. Vaig augmentar el temps de disparament de la càmera i em vaig proposar capturar dos retrats superposats en una sola fotografia.

En prémer el disparador, el meu flaix congelaria ràpidament el subjecte (primer retrat). No obstant això, un cop el flaix haguera fet la seua funció, i mentre que la foto es continuava prenent, il·luminaria l'insecte amb la llanterna roja fins que la foto acabés (segon retrat). Tot aquest procés duraria 3,2 segons. En el cas del segon retrat, el mal pols en subjectar la càmera i encendre la llanterna crearia aquest aparent halo de moviment. Un cop més, la imaginació va ser la millor aliada.

© Mètode 2023 - 118. Parents primats - Volum 3 (2023)

Roberto García-Roa

Entre formigó i vidres: la fauna urbana

22/03/2023

Roberto García-Roa

Dades exif: Canon EOS 5D Mark IV, MPE 65mm; 1/200 seg; f13; ISO 640. Flaix extern. / Roberto García-Roa.

El brunzit per fi cessà, mentre que, al meu cap, sucumbir davant la idea d'arreglar la maleïda mosquitera començava a ser inevitable. No passaren ni cinc segons i el brunzit tornà a començar. Suppose que la intuïció, i una mica d'experiència, em feu pensar que aquest so no era l'habitual per a una única mosca. Efectivament, aquella parella feia servir el marc de la meua porta per perpetuar els seus gens. Atrapar-les –per a després alliberar-les– sense fer malbé la còpula era complicat. Mentre pensava què podia fer, em vaig adonar de la bellesa natural d'un animal que, d'altra banda, sol ser tan comú de trobar en entorns urbanitzats.

De fet, hi ha una gran diversitat d'organismes que s'han adaptat a viure entre nosaltres. No només artròpodes, com els escarabats o les mosques, sinó també vertebrats com els dragons, els ratpenats, les òlibes i, en alguns països molt urbanitzats, fins i tot guineus, cérvols i ossos. Sorprenentment, i malgrat que la urbanització de l'entorn natural avança implacable (a Espanya s'estima que al voltant del 30 % del territori ja ha estat urbanitzat), el nombre d'estudis sobre fauna urbana continua escàs (al voltant d'un 4 % de les investigacions sobre fauna salvatge) i la seua taxa de creixement és lenta (al voltant d'un 0,2 % l'any). A més, aquests estudis solen pecar de cert biaix cap a grups de vertebrats com els mamífers i les aus. Pel que fa a territori, Àfrica, Àsia o Amèrica del Sud continuen estant infrarepresentades en aquesta línia de recerca.

Atès que el marc de la porta era blanquinós, la il·luminació de la presa estava gairebé garantida. Un toc de flaix reflectit en el blanc de la fusta m'ajudaria a obtenir la il·luminació adequada. L'objectiu macro, el diafragma tancat (per a ampliar la superfície enfocada) i una mica de contorsionisme van fer la resta. Un cop acabaren, les vaig capturar per a alliberar-les.

© Mètode 2023 - 117. El llegat dels dinosaures - Volum 2 (2023)

Roberto García-Roa

El ximpanzé de l'Àfrica occidental

22/03/2023

Roberto García-Roa

Roberto García-Roa. / Dades exif: Canon EOS R5, EF 100-400; 1/1250; f5; ISO 2500

Els ximpanzés (*Pan troglodytes*), juntament amb els bonobos (*Pan paniscus*), són els organismes vius més propers a la nostra espècie. Compartim amb ells el 98,8 % del nostre genoma; la seua gestació també dura nou mesos, i és una espècie cooperativa capaç d'aprendre per observació (tenen una memòria visual que fins i tot podria ser millor que la nostra). A més, juguen, somriuen, ploren...

Han estat descrites quatre subespècies de ximpanzés: el de l'Àfrica oriental (*P. t. schweinfurthii*), el de l'Àfrica central (*P. t. troglodytes*), el de Nigèria i Camerun (*P. t. ellioti*) i el de l'Àfrica occidental (*P. t. verus*). S'estima que hi ha entre 170.000 i 300.000 ximpanzés a tot el món. Desafortunadament, les seues poblacions naturals estan en declivi. La Unió Internacional per a la Conservació de la Natura els ha catalogat com a «perill d'extinció». En particular, la subespècie de l'Àfrica occidental –la protagonista de la imatge– està categoritzada com a «críticament amenaçada». La desforestació, l'expansió humana i el furtivisme en són alguns dels factors responsables. A la República de Guinea, el santuari Chimpanzee Conservation Center (CCC) treballa per la protecció i conservació d'aquesta subespècie.

Fotografiar ximpanzés és un exercici contemplatiu. Al principi oblides la càmera per gaudir-ho amb els teus ulls. Un cop tornat a la consciència plena, pugues l'ISO i extremes al límit la velocitat de disparament perquè cap de les fotografies quedi moguda. És aleshores quan comences a capturar cada gest, cada interacció entre ells o amb l'ambient. Davant teu tens una espècie amb la mateixa curiositat i desconfiança que tu. No va ser el cas de Toto, el badall del qual delatava la seua tranquil·litat. Aquest és un dels més de seixanta ximpanzés rescatats per la CCC i que actualment es mantenen a les seues instal·lacions a l'aire lliure. La seua finalitat última és alliberar el nombre més gran possible de ximpanzés en el seu hàbitat natural.

© Mètode 2023 - 116. Instants de ciència - Volum 1 (2023)

Roberto García-Roa

Doctor en Biologia i socioecòleg (Girona). Membre emèrit de l'Institut d'Estudis Catalans. Fotògraf de natura i conservació. Entre altres guardons, el seu treball fotogràfic ha guanyat tres vegades el Premi Capturing Ecology, organitzat per la British Ecological Society.

roberto.garcia-roa@biol.lu.se

L'essència de Dead Vlei

28/11/2022 Roberto García-Roa

Roberto García-Roa [Canon 5D Mark IV, Canon 100-400; 1/640 seg; f5.6; ISO 640.].

Desconegut per a molts, destí somiat per a uns altres, Dead Vlei és un tresor natural capaç d'estremir qualsevol amant de la natura –i molt probablement també a qui no ho siga–. Se situa al Parc Nacional de Namib-Naukluft a Namíbia, on és custodiat per algunes de les dunes més grans del planeta. Entre elles, la duna Big Daddy que, amb 800 metres sobre el nivell del mar, s'erigeix amb 350 imponents metres des del sòl. Una estampa que, des de la distància, converteix per art de màgia en formigues aquells que decideixen recórrer-la.

La bellesa de Dead Vlei rau en la natura morta que ha romàs en la zona durant segles, des que el riu Tsauchab s'endinsara en aquesta vall per a formar un pantà en què van proliferar espècies de flora com ara les acàcies espina de camell (*Vachellia erioloba*). El clima va canviar i les condicions predominants van desafiar l'ecosistema que, ineludiblement, es va convertir en un cementeri de troncs impàvids dins d'un llac sec d'argila blanca.

Això per si mateix no seria suficient per a atraure la visita de milers de turistes tots els anys. Tampoc serviria perquè molts dels millors fotògrafs del món decidisquen fer una visita obligada a aquest paisatge. I és que en Dead Vlei convergeixen una sèrie de condicions que ofereixen una essència que sembla poc probable de trobar en altres llocs. Les llums dures de l'implacable sol del desert de Namib –que ja existia en època dels dinosaures–, les dunes ocre que envolten la vall, el sòl blanquinós que sustenta les restes de les acàcies i les dures textures dels seus troncs són l'amalgama perfecta per a prémer sense pietat el disparador de la nostra càmera. No obstant això, aquesta mateixa sensació és possiblement compartida pels centenars de turistes que coincideixen en Dead Vlei. No és de sorprendre llavors que un dels majors reptes siga donar amb la composició que eludisca la presència de persones en la fotografia.

© Mètode 2022 - 115. Bellesa i natura - Volum 4 (2022)

Hem confeccionat aquest document amb dotze fotografies, i els articles que les acompanyen, que es publiquen dins la secció “Focus verd” de la revista de divulgació científica Mètode de la Universitat de València, a càrrec de Roberto García-Roa.

Hem recollit les publicades des de l'any 2022 al 2026.

García-Roa ha desenvolupat part de la seva carrera professional com a investigador al Laboratori d'Etologia de l'Institut Cavanilles de Biodiversitat i Biologia Evolutiva de la Universitat de València i actualment treballa a la Universitat de Lund (Suècia).

Col·lecció Documents d'ant n°287